

Μία ακόμα αγκαλιά

Το 1935 ζούσε μια πολύ χαρούμενη οικογένεια, η οικογένεια Miller. Αποτελούνταν από την μαμά τη Miss Miller, τον μπαμπά τον Mister Miller, τον μεγάλο αδελφό τον Alex Miller και την μικρή αδελφή την Lola Miller. Όλα πήγαιναν τέλεια μέχρι που έγινε ένας πολύ δυνατός σεισμός στην περιοχή. Όλο το σπίτι κουνιόταν, τα κουζινικά, τα κομοδίνα, τα παιχνίδια, η τηλεόραση και τα βιβλία έπεφταν κάτω. Μάλιστα είχαν καταρρεύσει και πολλά σπίτια και ένα από αυτά ήταν το σπίτι της οικογένειας Miller. Η στέγη και τα τούβλα του σπιτιού έπεσαν πάνω τους με δύναμη. Ευτυχώς όλοι κατάφεραν να επιζήσουν εκτός από τη Lola. Οι γιατροί είπαν ότι έκαναν ότι μπορούσαν αλλά η Lola δεν τα κατάφερε. Όλοι η οικογένεια έκλαιγε αλλά πιο πολύ έκλεγε ο Alex, ο μεγάλος αδελφός της Lola's. Πριν φύγουν στο καινούργιο σπίτι τους ο Alex πήγε στο παλιό κατεστραμμένο σπίτι τους και έψαξε για το αγαπημένο αρκουδάκι της Lola's, τον Mister teddy. Τελικά μετά από μια ώρα ψάχνοντας για το αρκουδάκι το βρήκε και μάλιστα σε καλή κατάσταση. Τότε πήρε το αρκουδάκι και πήγαν στο καινούργιο τους σπίτι. Όταν έφτασαν ο Alex πήγε στο κρεβάτι του και έκλεγε για ώρες, και για ώρες, και για ώρες μέχρι που τον πήρε ο ύπνος. Το επόμενο πρωί ο Alex πήγε κάτω για να φάει πρωινό. Αλλά δεν είχε καθόλου όρεξη. Προσπαθούσε και προσπαθούσε αλλά δεν μπορούσε να φάει τίποτα. Κάθε μέρα και χειρότερα... και χειρότερα... και χειρότερα, εμετοί, κλάμα, μελαγχολία επειδή έχασε την αδελφή του, την μικρή του Lola, και το μόνο πράγμα που είχε μείνει από την Lola, ήταν ο Mister teddy. Εκείνο το απόγευμα ο Alex άκουγε μουσική και ζωγράφιζε την Lola, και ξαφνικά έπαιξε το αγαπημένο τραγούδι της Lola's, το Sugarplum fairy του Tchaikovsky.

Με το που μπήκε το τραγούδι το κατάλαβε ότι ήταν το αγαπημένο τραγούδι της Lola's και άρχισε να κλαίει.

Δύο χρόνια μετά η Miss και ο Mister Miller ήθελαν να κάνουν ένα παιδί. Τελικά κατάφεραν να κάνουν ένα παιδί.

Μάλιστα το παιδί ήταν ένα κορίτσι αλλά δεν ήξεραν πως να την ονομάσουν. Ο Alex είπε να την ονομάσουνε Lola, αλλά οι γονείς του είπαν όχι. Μετά από τέσσερις μήνες είπαν να ονομάσουν το μωράκι Violet. Οι γονείς του Alex αγαπούσαν τόσο πολύ την Violet που άρχισαν να ξεχνάνε ότι υπήρχε η Lola. Ο Alex ήταν πολύ θυμωμένος στους γονείς του που σταμάτησε να τους αγαπάει. Δεν τους μιλούσε καθόλου. Επίσης δεν αγαπούσε καθόλου την Violet. Κάθε φορά που την έβλεπε της φώναζε, όμως η Violet τον αγαπούσε πολύ. Μία μέρα η Violet είχε ζωγραφίσει τον Alex και έφτιαξε και έναν φάκελο για να βάλει μέσα την ζωγραφιά. Μετά, έδωσε τον φάκελο στον Alex και όταν τον άνοιξε τον φάκελο είδε την ζωγραφιά του εαυτού του και από πάνω έλεγε «Σε αγαπώ μεγάλε αδελφέ». Μετά, ο Alex κατάλαβε ότι όλα αυτά που έκανε στην Violet ήταν πολύ κακά και για αυτό πήγε στην Violet, την αγκάλιασε και είπε «Σε αγαπώ και εσένα Violet». Την επόμενη μέρα η Violet και ο Alex πήγαν στο πάρκο. Εκεί είδαν ένα παγωτατζίδικο και πήραν παγωτό. Μετά πήγαν σπίτι και κοιμήθηκαν μαζί. Όταν ξύπνησε η Violet είδε τον Alex να κλαίει στο κρεβάτι του. Η Violet πήγε, τον αγκάλιασε, και τον ρώτησε τι έγινε και γιατί κλαίει. Ο Alex είπε στη Violet για τη Lola, και η Violet άρχισε να κλαίει και αυτή από την συγκίνηση. Τρία χρόνια μετά το σπίτι έπιασε φωτιά. Όλοι βγήκαν έξω αλλά ξέχασαν την Violet μέσα στο σπίτι. Οι γονείς δεν νοιάστηκαν καθόλου αλλά ο Alex μπήκε στο φλεγόμενο σπίτι και έσωσε την Violet. Η Violet ευχαρίστησε τον Alex και λιποθύμησε. Δύο ώρες αργότερα η Violet ξύπνησε στο νοσοκομείο και είδε τον Alex να κλαίει και να πανικοβάλλεται. Η Violet σηκώθηκε και του ρώτησε γιατί κλαίει. Όταν ο Alex είδε την Violet σταμάτησε να κλαίει από λύπη, και άρχισε να κλαίει από χαρά. Αργότερα, όταν γύρισαν σπίτι η Violet αγκάλιασε τον Alex και του είπε στο αυτί «Μεγάλε αδελφέ, εγώ είμαι η ψυχή της Lola's, οι άγγελοι μου είπαν ότι θα μου δώσουν και άλλη μία ευκαιρία να ξαναγεννηθώ, και να έρθω στην Γη, για να σου δώσω μία ακόμα αγκαλιά».

ΝΕΦΕΛΗ ΚΥΡΙΑΖΗ